

Šiesta nedel'a cez rok C

Lk 6, 17. 20 - 26

16. február 2025

Milé sestry a bratia Kristovi

Slovo blahoslavenstvo asi aj pre súčasného veriaceho človeka predstavuje problém. Keby sme ho chceli preložiť do zrozumiteľnejšej reči, použili by sme slovo šťastie. Blahoslavených by sme mohli chápať ako šťastných ľudí. Dobré - ale prečo potom Ježiš nazýva šťastnými tých, ktorí príliš šťastní byť nemôžu - plačúci, chudobní, odstrčení ostatnými. Ako to teda Ježiš s tým šťastím myslel?

Ježiš sa zaujíma o každého človeka, nielen o tých, ktorým život doprial trochu viac šťastia ako ostatným. Ježiš chce priniesť nádej aj tým, ktorí sú objektívne povedané na opačnom brehu - chudobní, plačúci, tí ktorých ostatní nepoklepávajú po pleci. Na to by sme nemali zabúdať, keď momentálne máme trochu viac šťastia, k tým druhým by sme sa mali trochu lepšie správať, zaujímať sa o nich. Nakoniec z vlastnej skúsenosti vieme, že medzi šťastím a nešťastím býva niekedy len tenká hranica. V priebehu pár okamihov sa môže zo šťastného človeka stať nešťastný. Stačí nehoda, stanovenie zlovestnej diagnózy, alebo strata blízkeho človeka.

Vieme, že naopak to až tak rýchlo nebýva. Šťastie málokedy prichádza rýchlo, dokonca ani nie v prípade prvej ceny v lotérii. Na ozajstnom šťastí vždy musíme aj pracovať. Šťastie sa nedá dosiahnuť naraz. Naopak - ono vždy vychádza z toho, čo bolo predtým, z celého nášho života, zo nášho skutočného Ja. Vždy musíme vstúpiť do vnútorného dialógu so svojim pravým Ja. Nesmieme zabudnúť, že toto naše pravé Ja na rozdiel od Ega nie je závislé od vonkajška, od vonkajších pomerov, od toho, či nám iní tleskajú, alebo či máme tučné konto v banke. Ale rovnako je to aj naopak. Keď sa nám nedarí, neznamená to automaticky, že sme babráci. Ak toto vieme, potom nás neprekvapia nešťastní milionári, ani naozaj sa tešiaci chudobní afričania.

A tu sme pri jadre toho, čo nám Kristus prorocky naznačuje svojimi blahoslavenstvami. Nás problém spočíva v tom, že často sa necháme uniesť a za svoje ja pokladáme to povrchné - to, ktoré nám vo chvíli úspechu hovorí: ty si super. Ty si lepší ako ostatní, veď inak by si si úspech nezaslúžil. Tvoje šťastie je tvoja zásluha. Zabúdame ale, že naše pravé Ja nie je to vonkajšie, do ktorého sme sa niekedy až zamilovali (ako mýtický Narcis sa zamiloval do svojej podoby v zrkadle) a potom očakávame podobný vzťah aj od našich blízkych. Že to nie je dobré, to nám z času na čas pripomenie naše podvedomie, ktoré vie to naše falošné Ego niekedy pekne skresť.

Ježiš nám svojimi zvláštne znejúcimi blahoslavenstvami, zvláštne stanovenými podmienkami šťastia pripomína, že v živote musíme viesť dialóg aj so svojimi tieňami, so svojimi negatívnymi stránkami. Aj s tým, čo nás robí nešťastnými. Aj to menej dobré musíme prijať do svojho života. Nesmieme byť nastavení len na úspech, na pohodu. Naopak: musíme byť pripravení vyjsť zo svojej komfortnej zóny, vystaviť sa niekedy aj nepohode. Veď inak sa k plnšiemu životu neprepracujeme. Inak zostaneme len stáť na jednom mieste. Bez toho, aby sme sa oslobodili od túžby vlastniť, mať, byť stredobodom pozornosti sa nám plnší život nepodarí.

Skôr by sme mali pochopiť, že jestvujú dvojaké blahoslavenstvá, dvojaké šťastie, ale rovnako aj dvojaké beda. Jedny podmienky šťastia sa týkajú toho vonkajšieho, čo iste tiež je dôležité, ale nemáme to pokladať za to hlavné. To vonkajšie nás často zvádza ku klamlivému sebahodnoteniu. Či už na základe bohatstva, úspechu, alebo aj naopak: na základe nešťastia, chudoby, či choroby.

Veď budeme pokladať nešťastie za osud, za niečo, čím je určený náš život, potom s tým už pravdepodobne nič nespravíme, vopred sa vzdáme možnosti bojovať za niečo lepšie.

Ako som spomínal, my ľudia sa vieme zamilovať do svojej falošnej identity, do svojho falošného prvoplánového ja, ega. Veľmi dobre to vedia dnes zneužiť politici v rámci masovej psychológie. Ľudia majú radi heslá ako „Urobíme Ameriku znovu veľkou“, či „Rassia, Rassia“, či naše obdoby. Otázka je, kam to vedie. (Aj voľakedy ľudia s nadšením skandovali: „Deutschland, Deutschland uber alles“)

Ježiš nám dnes pripomína, že s pojmami šťastie a nešťastie máme narábať opatrnejšie. Ak šťastie máme, užime ho ale s mierou a zároveň hľadáme primárny zdroj ozajstného šťastia: Ten sa nachádza hlbšie ako to vonkašie. Hľadáme ho cez kráľovstvo lásky, pravdy, spravodlivosti, pokoja a ozajstnej krásy. A nezabudnime, že ozajstné šťastie je skromné, tiché, nepotrebuje kričať, ani hlasne volať, je skôr skryté v tajomstve.